

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-164)

Feb (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....15
6. திருவிருத்தம்.....21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 141)

861. தநுர்த்தர:

இப்படியாக உள்ள தனது உபாஸகர்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்காகத் தானே கையும் வில்லுமாக வருபவன்.

- ஏததர்த்தம் ஹி லோகே அஸ்மிந் சஷத்ரியைர்தார்யதே தநு: - இந்தக் காரணத்தினால்தான், இந்த உலகில் உள்ள சஷத்ரியர்கள், தங்களுடைய கைகளில் வில்லை வைத்துள்ளனர்.
- தார்யதே சஷத்ரியை: சாபோ நார்த்தசப்தோ பவேதிதி - உலகில் துன்பம் உண்டாகாமல் இருக்கவே சஷத்ரியர்கள் தங்களுடைய கைகளில் வில்லை வைத்துள்ளனர்.

862. தநுர்வேத:

தன்னால் படைக்கப்பட்ட தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் ஆகியோரும் தன்னிடமிருந்து வில்வித்தை பயிலும்படியாக, அந்தந்த சாஸ்த்ரங்களை ஏற்படுத்தியவன்.

863. தண்ட:

வேததர்மங்களைக் காப்பாற்றுபவர்களாக உள்ள அரசர்கள் மூலமாக தண்டனை முதலனாவற்றை அளித்து, தீயவர்களைத் தண்டிப்பவன்.

864. தமயிதா

தானும் நேரடியாக அவதரித்து இராவணன் போன்ற அரக்கர்களை அழிக்கும்விதமாக தண்டிப்பவன்.

865. அதம:

தனக்கு மேலே யாரும் இருந்து தன்னை நியமிக்கும்படியாக இல்லாதவன். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (67-8) – பஸ்ம குர்யாத் ஜகத்ஸர்வம் மநஸைவ ஜநார்த்தந: ந து க்ருத்ஸ்நம் ஜகச்சக்ரம் கிஞ்சித் கர்த்தும் ஜநார்த்தநே – தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே ஜநார்த்தனனாகிய ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகை சாம்பலாக்க இயலும்; ஆனால் அனைத்து ப்ரபஞ்சங்களும் ஒன்று திரண்டாலும் அவனுக்கு எந்தத் தீங்கையும் உண்டாக்க இயலாது – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 164)

அதிகரணம் - 8 - ஆகாசாதிகரணம்

சந்தேகம் - இங்கு கூறப்படும் ஆகாசம் என்பது பரவலாக அனைவரும் அறிந்த ஆகாசமா (space) அல்லது ப்ரஹ்மமா? எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - அனைவரும் அறிந்த ஆகாசமே ஆகும். எப்படி? எந்த ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து நம்மால் அந்த வஸ்துவை உணர்த்தும் சொல்லால் மட்டுமே அறிந்து கொள்ள இயலுமோ, அந்தச் சொல் கூறும் பொருளையே நாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆக இந்த உலகின் காரணமாக ஆகாசமே உள்ளது; அதாவது அசைவது மற்றும் அசையாதது என்றுள்ள இந்த உலகின் காரணமாக ஆகாசமே உள்ளது. எனவே ப்ரஹ்மம் ஆகாசத்திலிருந்து வேறுபட்டது அல்ல (ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணம், ஆகாசம் ஜகத்காரணம் = ப்ரஹ்மமே ஆகாசம் என்று பூர்வபக்ஷியின் கருத்து).

ஆனால் ப்ரஹ்மமானது அசேதனங்களைக் காட்டிலும், ஸ்ருஷ்டி முதலானாவற்றைச் செய்வதால் ஜீவாத்மாக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று நாம் முன்பே கூறினோம் அல்லவோ?

உண்மை, நீங்கள் கூறியது உண்மையே ஆகும். ஆனால் அது பிழையான கருத்தாகும். இதனை விளக்குவோம். தைத்திரீய உபநிஷத் (3-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத்ப்ரஹ்ம - எந்த ஒன்றிலிருந்து இந்த உயிர்கள் அனைத்தும் தோன்றினவோ ... அந்த வஸ்துவே ப்ரஹ்மம் - என்று வாக்கியமானது, “ எந்த ஒரு வஸ்து அனைத்து உயிர்களின் பிறப்பிற்கும்

காரணமாக உள்ளது?" என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கும் நோக்கத்தில் அமைந்துள்ளது. அப்போது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-9-1) – ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாத் ஏவ ஸமுத்பத்யந்தே – இவை அனைத்தும், ஆகாசத்தில் இருந்து வெளிப்பட்டன – என்ற வாக்கியத்தின் மூலம், அனைத்தும் தோன்றும் வஸ்துவாக ஆகாசமே உள்ளது என்று கூறப்பட்டது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் மட்டுமே இருந்தது - என்ற வாக்கியத்தில் உள்ள ஸத் என்ற பதமும் ஆகாசத்தையே குறிப்பதாக உள்ளது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 164)

“அ” என்பது ஸர்வேச்வரனைக் கூறுதலும்,
அதற்கு “காத்தல்” என்று பொருள் உள்ளதும்

மூலம் – இவ்வக்ஷரங்கள் இவ்வர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையென்னில்:

அஷ்டாக்ஷர சரீராங்க ப்ரணவாத்யக்ஷரேண து
அகாரேணாகிலாதார: பரமாத்மா அபிகீயதே
ஸமஸ்த சப்த மூலத்வாந் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத:
ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வாத் ப்ரஹ்மணே அபி ஸ்வபாவத:
வாச்ய வாசக ஸம்பந்த: தயோரர்த்தாத் ப்ரதீயதே

என்று ஸ்ரீவாமநபுராண வசந்தாலே ஸர்வவாசகஜாத ப்ரக்ருதியான ப்ரதமாக்ஷரத்துக்கு ஸர்வவாச்யஜாத ப்ரக்ருதியான நாராயணன் வாச்யன் என்று ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தை வேதார்த்தஸங்க்ரத்திலே அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தில் உள்ள எழுத்துக்கள் இவ்விதமாக பொருள் தருகின்றன என்று எவ்விதம் கூறப்பட்டது என்றால் ஸ்ரீவாமநபுராணத்தில் - அஷ்டாக்ஷர சரீராங்க ப்ரணவாத்யக்ஷரேண து அகாரேணாகிலாதார: பரமாத்மா அபிகீயதே ஸமஸ்த சப்த மூலத்வாந் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத: ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வாத் ப்ரஹ்மணே அபி ஸ்வபாவத: வாச்ய வாசக ஸம்பந்த: தயோரர்த்தாத் ப்ரதீயதே – அஷ்டாக்ஷரம் என்னும் சரீரத்திற்கு ஓர் அங்கமாக ப்ரணவம் உள்ளது; அதன் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன் மூலம், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன்

கூறப்படுகிறான். அனைத்து சொற்களுக்கும் “அ” என்பது இயல்பாகவே காரணமாக உள்ளதாலும், அந்தச் சொற்களால் கூறப்படும் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனே காரணமாக உள்ளதாலும், “அ” என்பது அவனையே கூறுகிறது; ஆகவே அவன்தான் அகாரத்தால் கூறப்படுபவன். இவ்விதமாக உள்ள தொடர்பு என்பது அகாரத்துக்கும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஏற்றதாக உள்ளது – என்றது காண்க. இதன் மூலம் அனைத்து வஸ்துக்களையும் குறிக்கும் சொற்கள் அனைத்திற்கும் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதால் கூறப்படுபவன், அந்தச் சொற்கள் மூலமாக அறியப்படும் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் காரணமான நாராயணனே ஆவான் என்னும் அர்த்தத்தை இந்த வாமனபுராண வாக்கியங்கள் கூறுவதை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தன்னுடைய வேதார்த்தஸங்க்ரத்தில் அருளிச்செய்தார்.

மூலம் – இத்தாலே காரணவாக்ய லித்தமான ஸகல ஜகந்நிமித்தோபாதாந காரணத்வமும் அத்தாலே ஆக்ஷிப்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதி குணவர்க்கமும் இங்கே லித்தமாயிற்று. இவ்வக்ஷரம் பகவத்வாசகமென்னுமிடம் “அ நிஷேதே புமாந் விஷ்ணௌ” என்றும், “அகாரோ விஷ்ணு வாசக:” என்றும், “அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதம அபிதாநமபிதததா கிம் நாம மங்கலம் ந க்ருதம்” என்றும் நிகண்டங்களிலும் ப்ரயோகங்களிலும் ப்ரஸித்தம். இது வ்யாகரண வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லும்போது ரக்ஷண ப்ரீணநாதிவிஷயமான தாதுவிலே, கர்த்ருவாசியான ப்ரத்யயத்தாலே நிஷ்பந்நமான பதமாய் ஸர்வரக்ஷகத்வாதி விசிஷ்டனாகக் காட்டும். இத்தாது, அநேகார்த்தமேயாகிலும் ரக்ஷணார்த்தத்தில் ப்ரஸித்தி ப்ரகர்ஷத்தாலும், இவ்வர்த்தம் இங்கே அபேக்ஷிதமாகையாலும், இங்கே நாநார்த்தங்கள் அநுஸந்தேயங்களாக ஒரு நிருக்தியில்லாமையாலும் ப்ரதமபடிதமான ரக்ஷணம் சப்தமாய் மற்ற அபேக்ஷிதார்த்தங்கள் இத்தாலே ஆக்ஷிப்தங்களாக அநுஸந்திக்கை உசிதமென்று இவ்வளவே ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள்.

விளக்கம் – ஆக இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகின் நிமித்த காரணமாகவும், உபாதான காரணமாகவும் உள்ளான் என்பது தெளிவாகிறது; இதே கருத்து அவனுடைய அனைத்தும் அறிந்த தன்மை மற்றும் அனைத்து

சக்தியும் கொண்ட தன்மை முதலானவற்றால் யூகித்து அறியப்படுகிறது. இந்த “அ” என்னும் எழுத்து பகவானைக் குறிக்கும் என்பது கீழே உள்ள நிகண்டுகளாலும், பல அறிஞர்களின் வாக்குகளாலும் தெளிவாகிறது:

- அ நிஷேதே புமாந் விஷ்ணௌ – அ அன்னும் எழுத்து “இல்லை” என்னும் பொருளையும், விஷ்ணு என்னும் பொருளையும் தருவதாகும்.
- அகாரோ விஷ்ணு வாசக: - “அ” என்னும் எழுத்து விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்.
- அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதம அபிதாநமபிதததா கிம் நாம மங்கலம் ந க்ருதம் – நாராயணனுடைய முதல் பெயராகிய “அ” என்பதை உரைப்பதன் மூலமே மங்களம் செய்யப்பட்டதாகிறது அல்லவோ?

மேலும் “அ” என்பது ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும்போது, இலக்கண ரீதியில் நோக்கினாலும், அந்த எழுத்து “ரசஷித்தல், மகிழ்வித்தல்” போன்ற பொருளைக் கொடுப்பதான “அவ” என்னும் தாதுவிலிருந்து வந்ததாகிறது; ஆக, இவ்விதம் கொள்ளும்போதும், “அ” என்பது அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனையே குறிப்பதாகிறது. இந்த “அவ” என்னும் தாது பல அர்த்தங்களை அளிப்பதாக உள்ளபோதிலும், “காத்தல்” என்னும் அர்த்தமே மிகவும் சிறப்பாக உள்ளதாகும். மேலும் இந்த அர்த்தமே இங்கு பொருந்துவதாக உள்ளது. இந்தத் தாதுவுக்கு பலவிதமான அர்த்தங்கள் இருப்பதற்கு எந்தவிதமான வரையறையும், ப்ரமாணங்களும் இல்லை. ஆகவே இலக்கணத்தில் கூறப்படுவதும், சிறப்பானதும் ஆகிய “காத்தல்” என்பதே பொருந்துகிறது; மற்ற அர்த்தங்கள் அனைத்தும் இந்த முதன்மையான அர்த்தத்தைத் தழுவி உள்ளன என்றே கொள்ளவேண்டும். இதனால்தான் நம்முடைய ஆசார்யர்கள் இந்த “அவ” என்னும் தாதுவுக்கு “காப்பாற்றுபவன்” என்னும் அர்த்தத்தை முதன்மையாகக் கொண்டனர்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 123)

400. ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.

அவதாரிகை - அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்தை ஓர் உவமை மூலமாக விளக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத் தப்பாமல் பிடிக்க வேணுமென்னு மபிநிவேசத்தாலே அவ்வூரைச் சேர வளையுமாப்போலேயாய்த்து ஓராத்தமாவை யகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கும்படி; ஆகையால், வ்யாப்தியும் ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்ப தென்கிறார். (வ்யாப்தியும்) என்றது, ஸர்வஸத்தா ஹேதுவானவதுவு முட்பட வென்றபடி.

விளக்கம் - ஒருவனைப் பிடிக்க நினைக்கும் ஒருவன், அவன் தப்பிச் சென்று விடாமல் பிடிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் காரணமாக, அவன் ஒளிந்திருக்கும் ஊர் முழுவதையும் சுற்றி வளைத்துக்கொள்வது போன்று, ஓர் ஆத்மாவைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று எண்ணும் ஸர்வேச்வரன் இங்கு உள்ள அனைத்து சேதன அசேதனங்களிலும் வியாபித்து நிற்கிறான் என்று கருத்து. ஆக, ஸர்வேச்வரன் எங்கும் பரவி நிற்பது என்பது தங்களைப் பிடிப்பதற்காக

என்றல்லவோ அறிவு மிகுந்தவர்கள் எண்ணியிருப்பார்கள். (வ்யாப்தியும்) - இங்கு வ்யாப்தி, அதாவது அனைத்து இடங்களிலும் பரந்திருத்தல் என்பது அனைத்து உயிர்களின் இருப்பையும் நிலைநிறுத்தச் செய்வதான நிறைவு என்பதையும் சேர்த்தே ஆகும்.

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாரதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக என்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது.

அவதாரிகை - ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையை ஸித்தவத்கரித்து இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட்யவதா ராதிகளைப் போலே) என்று.

விளக்கம் - ஸ்ருஷ்டித்தல், அவதாரம் செய்தல் போன்ற செயல்களும் தனக்காகவே ஆகும் என்று (நம்மாழ்வார்) எண்ணுவதை கருத்தில் கொண்டு, அதனையும் ஓர் உதாரணத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “முந்நீர் ஞாலத்தில்” முதற்பாட்டிலே, ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலும், அவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர்தாமே யநுஸந்தித்தருளினாரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில், குணசேஷ்டி தாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-2-1) - முந்நீர் ஞாலத்தில் - என்றுள்ள முதல் பாசரம் மூலம் ஸ்ருஷ்டி செய்வது நம்மாழ்வாராகிய தனக்காகவே என்றும், (3-2-1) - வன்மா வையம் அளந்த, (3-2-3) - கொல்லா மாக்கோல் - என்றுள்ள இரண்டு மற்றும் மூன்றாம் பாசரங்கள் மூலம் அவதாரங்கள் செய்தது தமக்காகவே என்றும் நம்மாழ்வார் எண்ணியபடி இருந்தார் அல்லவோ? (அவதாராதிகள்) - இதில் உள்ள “ஆதி = முதலானவை அல்லது தொடக்கமாக உள்ள மற்ற பலவும்” என்பதன் மூலம் அவனுடைய குணங்கள், லீலைகள் போன்றவையும் தமக்காகவே என்று கருத்து.

402. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

அவதாரிகை - இப்படி இவன் விமுகனான தசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக் கவன் க்ருஷி பண்ணிப்போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே; தாத்ருச க்ருபா பலமிவனுக்கு அவச்யாநுபாவ்யமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்யாநின்றனுகொண்டு, கீழ், (நிர்ப்பரனா யிருக்கு மித்தனை) என்றவத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (கர்மபலம் போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் இந்த ஜீவன் தன்னை வேண்டாத நிலையிலும், ஸ்ருஷ்டி மற்றும் அவதாரங்கள் முதலானவற்றைச் செய்து, அந்த ஜீவன் கரையேறும் பொருட்டு ஸர்வேச்வரன் அரும்பாடுபடுவது என்பது அவனுடைய காரணம் பற்றி வருதல் அல்லாத க்ருபையால் அல்லவோ? இப்படியாக உள்ள அந்தக் கருணையின் பலனை ஜீவன் அவசியம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதை ஓர் உதாரணத்தால் அருளிச்செய்து, சூர்ணை 398ல் - நிர்ப்பரனாய் - என்று உரைத்ததை இந்தச் சூர்ணை மூலம் உறுதி செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தான் செய்த புண்யபாபரூப கர்மபலம், “அவச்ய மநுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே அநுபவித்தேயறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸார ஹேதுவான கர்மத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாந போக பாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான அவனுடைய க்ருபாபலமும் இவனுக்கு இச்சையில்லையேயாகிலும் அவச்ய மநுபவித்தே விடவேணு மென்கை.

விளக்கம் - ஒருவன் செய்த புண்யபாவ ரூபங்களில் உள்ள கர்மபலன்களை, அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் - கர்மபலன்களை நூறு கோடி கல்பகாலங்கள் கழிந்தாலும் அநுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அநுபவித்தே தீரவேண்டும். இது போன்று இந்த ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளதற்குக் காரணமான கர்மங்களை நீக்கி, நித்யஸூரிகளுக்கு ஒத்த நிலையை அடையவைப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை என்பது காரணமாக உள்ளது.

அத்தகைய கருணையை அனுபவிக்க ஜீவனுக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும், கண்டிப்பாக அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று கருத்து.

403. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகைய வொண்ணாதபடி இருகரையுமழியப் பெருகும்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதக்ருபை அநாதியாயிருக்கச் செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடையவும் தத்பலதாதாவான வீச்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்தர்யங்களாலே தகையப்பட்டன்றோ கிடந்துபோந்தது, இன்னமு மப்படியானாலோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (க்ருபை பெருகப்புக்கால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய இத்தகைய கருணை என்பது எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதாகும். ஆனால் கர்மங்களைச் செய்யும் ஜீவன் மற்றும் அந்தக் கர்மங்களுக்கு பலன் அளிக்கும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவருடைய சுதந்திரம் காரணமாக அத்தகைய கருணையானது தடுக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்தது. மேலும் வரும் காலங்களில் அப்படியே இருந்துவிட்டால் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, க்ருபாகுணம் நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யான வீச்வரன் தானிட்ட கட்டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதநனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில், இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வாராமையாலே துர்கதியே பற்றாசாக விவனை யவன்தானே மேல் விழுந்தங்கீ கரிகைக்குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாச்ரயமான வீச்வரனுடைய சேதந கர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹிக்கக் கடவோமென்றிருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான சேதநனுடைய “ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே” என்கிறபடியே ஈச்வராஜ்ஞையை யதிலங்கித்து நடக்கைக் கடியான ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் நிரோதிக்கவொண்ணாதபடி “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்தர்யரூபமான விரண்டு கரையுமுடைந்தழியும்படி ஒருமட்டில் நில்லாமை மேன்மேலும் பெருகாநிற்கு மென்கை.

விளக்கம் - (க்ருபை பெருகப்புக்கால்) - கருணையாகிற குணமானது, வேறு எதனாலும் தடை செய்யப்பட இயலாத சுதந்திரம் உள்ளவனாகிய ஸர்வேச்வரன், “நான் இட்ட கட்டளைகளுக்கு இந்த ஜீவன் அடிபணிந்து நடந்தால் அவனை நாம் ஏற்றுக்கொள்வோம்” என்று ஜீவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி அமைகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவ்விதம் ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், அப்போது அந்தக் கருணையானது இருவரது சுதந்திரம் காரணமாகத் தடைபடும். மாறாக அது போன்று ஸர்வேச்வரன் சிந்திக்காமல், ஜீவனுடைய தாழ்ந்து நிலையைக் கண்டு தானாகவே ஸர்வேச்வரன் அவன் மீது விழுந்து ஏற்றுக்கொள்வதற்குச் சாதகமாக அந்தக் கருணை பெருகி நிற்கும்போது என்று பொருள். (இருவர்) - “ஜீவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடியே நாம் அவனை நடத்தவேண்டும்” என்று எண்ணும் ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணைக்கு இலக்காகும் ஜீவாத்மாவுடைய, பாஞ்சராத்தரம் - ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞாயஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே - வேதங்கள் மற்றும் மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகளும் எனது ஆணைகளாகும்; அவற்றை மீறுபவன் எனது பக்தன் அல்லன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளை மீறி நடக்கும் சுதந்திரத்தாலும் தடுக்க இயலாதபடி என்று பொருள். (இருவரையும்) - திருவாய்மொழி (5-1-1) - விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஜீவன் ஆகிய இருவருடைய சுதந்திரம் என்ற வடிவில் உள்ள இரண்டு கரைகளும் உடைந்து அழிந்துபோகும்படியாக, ஒரு அளவில்லாமல் மேன்மேலும் பெருகியபடி இருக்கும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 130)

2-4-1 ஆடியாடி யகங் கரைந்து இசை

பாடிப்பாடிக் கண்ணீர்மல்கி எங்கும்

நாடிநாடி நரசிங்கா வென்று

வாடிவாடும் இவ்வாணுதலே

பொருள் - ஒளி வீசும் நெற்றி கொண்டவளாகிய இந்தப் பராங்குசநாயகி பலமுறை ஒரு இடத்தில் நிற்க இயலாமல் அங்கும் இங்கும் உலவியபடி, மனம் உருகி நின்று, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துப் பலவும் பாடுவது போன்று புலம்பி, கண்கள் முழுவதும் நீரால் நிரம்பப் பெற்று, அனைத்து திசைகளிலும் அவனுடைய வருகையை எதிர்பார்த்து நோக்கியபடி, “நரலிம்ஹமூர்த்தி”, என்று கதறி, வாடி நிற்கிறாள்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், ஆபத்தே செப்பேடாக ஆச்ரிதன் ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே வந்து உதவும் ஸ்வபவனானவனைச் சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - ஆபத்து ஏற்பட்ட அந்த நேரத்தை ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தான் எழுதிக் கொடுத்த தாமிரபட்டயத்திற்கு ஏற்ப உள்ளது போன்று, “இந்த ஆபத்து காலத்தில் அவன் நமக்கு உதவாமல் இருக்கமாட்டான்” என்று மஹாவிச்வாஸத்துடன் ப்ரஹ்லாதன் அழைத்தான். அப்போது ஓடி வந்து உதவும் ஸ்வபாவம் உள்ள நரலிம்ஹமூர்த்தியை அழைக்கிறாள் என்று தாயார் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆடியாடி) ஸ்திதி கமந சயநாதிகளில் ஒரு நியநியின்றிக்கே அரதியாலே படுகிற பாடுதான், திருத்தாயார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிரா நின்றதாயிற்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமாளைப் பிரிந்து துடிக்கிற துடிப்பை “ந்ருத்யந்தீமிவ மாதரம்” என்றானிறே; வடிவழகியார் வ்யாபாரங்களெல்லாம் இனிதாயிருக்குமிறே; பிரிந்து அழகு அழிந்திருக்கிற ஸமயத்திலேயிறே “சுபாம்” என்றது. (ஆடி) முதல் “ஆடி” என்றதுக்கு அவ்வருக்கே ஒருநிலையிறே இரண்டாம் ஆடி; முதலிலே ஸஞ்சாரம் அரிதாம்படியிருக்கச் செய்தே, ஆற்றாமை ப்ரேரிக்க ஸஞ்சரியா நிற்கும்; குணாதிகவிஷயமாகையாலே முடிந்து பிழைக்கவும் ஒட்டாதே. “ராமாகமந காங்க்ஷயா”. “இன்னம் ஒருகால் அவர் முகத்திலே விழிக்கலாமாகில் அருமந்த ப்ராணனைப் பாழே போக்குகிறதென்?” என்று ராஜ்யத்தையும் தொட்டுக்கொண்டு கிடந்தானிறே. முதல் “ஆடி” என்கிறதிற்காட்டில், இருகால்மட்டு “ஆடி” என்றதில் – அவஸாதத்தின் மிகுதி, தாளங்கொண்டு அறியுமித்தனை.

விளக்கம் - (ஆடியாடி) - இவள் பிரிவுத் துன்பத்தால் துடித்தபடி உள்ளபோது “ஆடி” என்று ஏன் கூறினாள்? அமர்ந்திருத்தல், நடத்தல், படுத்துக்கிடத்தல் போன்ற அனைத்து நிலைகளிலும் எந்த ஒரு வேறுபாடும் இல்லாமல், பிரிவுத்துன்பத்தால் வாடியபடி இருந்தாள்; ஆனால் இந்த நிலை அவளுடைய தாயாரின் மனம் கவர்வதாக இருந்த காரணத்தால் “ஆடி” என்றாள். இவ்விதம் இதற்கு முன்பாக வேறு யாரும் கூறியது உண்டோ என்றால், ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இவ்விதம் வால்மீகி உரைத்தார் என்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (40-25) – ந்ருத்யந்தீமிவ மாதரம் – கௌஸலை இராமனைப் பிரிந்து துடித்தபடி உள்ள நிலையை, “இராமன் தனது தாயாரை நர்த்தனம் செய்பவள் போன்று நோக்கினான்”, என்றது காண்க. ஆகவே அழகானவர்கள் செய்யும் எந்த ஒரு செயலும் இனிமையாகவே இருக்கும் என்று கருத்து. பிரிவு காலத்தில் அழகு முழுவதும் இழந்து நின்ற சீதையை இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் (29-1) - ஸுபாம் – மங்களகரமாக இருந்தாள் - என்றது காண்க. (ஆடி) – “ஆடி” என்று ஒருமுறை உரைத்தால் போதாதோ, மீண்டும் ஏன் உரைக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்கு “ஆடி” என்பது உண்மையில் நாட்டியம் போன்ற செயல் அல்ல; அங்கும் இங்கும் நிலை கொள்ளாமல் உலவியபடி இருத்தல் ஆகும்.

அதாவது பிரிவாற்றாமை முதலில் தலை தூக்கும்போது எங்கும் செல்லவேண்டாம் என்ற மனநிலையில் இருப்பர்; இதனை முதலில் உள்ள “ஆடி” என்பது கூறுகிறது; அதன் பின்னர் பிரிவாற்றாமை என்பது கட்டுக்கடங்காமல் போகும்போது இங்கும் அங்கும் ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்குவர்; இந்த நிலையை இரண்டாம் “ஆடி” என்பது கூறுகிறது. சரி, இத்தனை துன்பம் ஏன் அடையவேண்டும்? அவன் வரமாட்டான் என்ற முடிவுக்கோ அல்லது தன்னை முடித்துக்கொள்ளலாம் என்ற முடிவுக்கோ வரலாம் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இது இயலாது; காரணம், தான் அகப்பட்ட வஸ்துவின் குணாதிசயம் காரணமாக அவன் வரமாட்டான் என்ற முடிவு செய்து, ஒதுங்கி, பிழைக்க இயலாது. இது போன்று வேறு யாரும் இருந்தார்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். இதற்கு இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-39) - ராமாகமந காங்க்ஷயா - நந்திக்ராமத்திலேயே தங்கியவனான பரதன், இராமன் திரும்பும் காலம் முடிய அங்கிருந்தபடி ஆட்சி செய்து வந்தான் - என்பதை உரைக்கிறார். அதாவது மீண்டும் ஒருமுறை இராமனை நிச்சயமாகக் காணஇயலும் என்றுள்ளபோது, உயர்ந்த ப்ராணனை வீணாகப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டாம் என்று கருதியவனாக ராஜ்யபாரத்தையும் பரதன் நடத்தியபடி இருந்தான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அகம் கரைந்து) ஸஞ்சாரம் செல்லா நிற்கச்செய்தே ஸஞ்சாரம் அடியற்றிருக்கும். இவள் வ்யாபாரம் கண்ணுக்கு இலக்கானாற்போலே, அகவாயும் இவள் நெஞ்சுக்கு இலக்காயிருக்கிறபடி. மநஸ்தத்வம் நீராயுருகிப்போயிற்று என்கிறாள். (இசை பாடிப்பாடி) “மந: பூர்வோ வாகுத்தர:” என்கிற க்ரம நியமமில்லை. ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிற கூப்பீடுதான் பாட்டாய்த் தலைக்கட்டுகிற இத்தனை; “பண்ணை வென்ற இன்சொல் மங்கையிறே” இவள்தான்; “மதுரா மதுராலாபா” ஆற்றாமையாலே துடித்த துடிப்பு ஆடலானாற்போலே, ஆற்றாமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பீடும் பாட்டாய் விழா நின்றது. முதல் கூப்பீடு போலன்றிக்கே, இரண்டாம் கூப்பீடு தளர்ந்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - (அகம் கரைந்து) - மனம் தளர்ந்து இருக்கும்போது இவள் அங்கும் இங்கும் செல்கிறாள் என்பது எவ்விதம் பொருந்தும்? அதாவது இவள் மனம் உடைந்து நின்றாலும், அவஸாதத்தின் அதிசயம் இவ்விதம் செல்கிறது; அரணை

ஒன்றின் அறுபட்ட வால் துடிப்பது போன்றாகும். இவளுடைய செய்கைகள் அனைத்தும் அவள் கண்களால் கண்ட அவனால் தடுமாறுவது போன்று, இவளுடைய மனமும் இவள் நெஞ்சத்தால் அவனுக்கு அடிமையான காரணத்தால் தளர்ந்தது என்று கருத்து. மனமானது நீர்ப்பண்டமாக உருகியது என்கிறார். (இசை பாடிப்பாடி) - மந: பூர்வோ வாகுத்தர: - முதலில் மனம் நினைக்கும், பின்னர் சொற்கள் உண்டாகும் - என்ற விதியனாது இவள் விஷயத்தில் பொருந்தவில்லை. இவள் உண்மையில் பாடவில்லை; என்றாலும் அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லி அழைப்பதை எவ்விதம் பாடினாள் என்று கூறமுடியும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது இவள் தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக அவனை அழைத்தல் என்பதே பாடுவது போன்று உள்ளது. திருச்சந்தவிருத்தம் (105) - பண்ணை வென்ற இன்சொல் மங்கை - கானத்தை வென்ற இனிய பேச்சு உள்ள பெண் - என்றது காண்க. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (64-15) - மதுரா மதுராலாபா - மிகவும் அழகானவளும் இனிமையான பேச்சும் உள்ள பெண் - என்றது காண்க. பிரிவாற்றாமை காரணமாக இவள் துடித்த துடிப்பு என்பது ஆடலாக உள்ளது போன்று, பிரிவாற்றாமை காரணமாக இவள் அழைப்பது என்பது பாடலாக உள்ளது என்று கருத்து. முதலில் அழைக்கும் குரலின் ஓசையைக் காட்டிலும் இரண்டாவது முறை அழைப்பது சற்றே குறைவான ஓசையோடு இருக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணீர் மல்கி) உருகின மநஸ்தத்வம், இசையாய் ப்ரவஹித்து, மிக்கது கண்ணீராய் ப்ரவஹிக்கிறபடி; நெஞ்சொழியப் பாய்கிற கண்ணீரினே. (மல்கி) மிக்கு. “கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்வதி சோகஜம்”; “ஆநந்தாச்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே சோகாச்ரு ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்குடி வேறா?” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி; அன்றிக்கே பிள்ளான், “ஆரைச் சேதநரா கொண்டு?” என்று பணிக்கும். “புண்டரீகபலாசாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம்”; பாவியேன், இவ்வரவு உடைய பெருமாள் வரவாய்க் காணப்பெற்றதில்லை.

விளக்கம் - (கண்ணீர் மல்கி) - நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகிய மனம், இசையாக ப்ரவாஹம் எடுத்து வந்தது; மீதம் உள்ள உருகிய மனமானது கண்ணீராக ப்ரவாஹம் எடுத்து வந்தது. மனம் அழுதால் கண்ணீர் வருமோ என்றால், நெஞ்சம் ஒழியப் பாயும் கண்ணீர் என்பதால் பொருத்தமே ஆகும். (மல்கி) - மிகுதியாக. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (33-4) - கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம் வாரி ஸ்ரவதி சோகஜம் - தாமரை இதழ்களிலிருந்து பாயும் சிறப்பான தண்ணீர் போன்று, ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகும்படியாக உள்ள கண்களில் ஏன் துக்கத்தால் உண்டான கண்ணீர் பெருகிறது - என்றது காண்க. இந்த வாக்கியம் சீதையை பார்த்து அனுமன் உரைத்தது ஆகும். இங்கு உள்ள “கிமர்த்தம்” என்ற பதத்திற்கு பொருள் உரைக்கும்போது ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “யாருடைய குலம் வேருடன் அழியும்விதமாக, ஆனந்தக்கண்ணீர் விடவேண்டிய உனது கண்கள் இவ்விதம் துக்கக்கண்ணீர் விடுகின்றன?”, என்றார். இங்கு “யாருடைய குலம்” என்பது இராவணனுடைய குலம் என்பதாகும். அதாவது பிராட்டியின் கண்களில் பெருகிய கண்ணீர் காரணமாக இராவணன் குலம் அழியும் என்பது விளக்கும்படி பட்டர் அருளிச்செய்தார். ஆனால் இதே ச்லோகத்திற்கு ஸ்வாமி பிள்ளான் பொருள் உரைக்கும் போது, “உனக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லனவாகிய யார் பிரிந்த காரணத்தினால் உனது கண்களில் நீர் பெருகுகிறது?”, என்றார். அதாவது தாமரை இதழில் முத்து காணப்படுவது போன்றுள்ள இந்த எழிலை அனுபவிக்கத் தகுதியான இராமன் அருகில் இல்லாதபோது இந்த நிலையால் என்ன பயன் என்ற கருத்து. பட்டர் அருளிச்செய்ததைக் காட்டிலும் பிள்ளான் அருளிச்செய்த கருத்தே இங்கு பொருத்தமாக உள்ளது என்று விளக்கும்விதமாக அடுத்து உரைக்கிறார். இராமாயணம் - புண்டரீகபலாசாப்யாம் விப்ரகீர்ணமிவோதகம் - தாமரை போன்ற கண்களிலிருந்து - என்றுள்ளது காண்க. அனுமன், “பாவியாகிய நான் இங்கு வந்து இந்த காட்சியைக் கண்டேன், இதனைக் காணவேண்டியவரான இராமன் இங்கு வரவில்லையே”, என்று மனம் தவித்தார்.

வ்யாக்யானம் - (எங்கும் நாடிநாடி) தன் ஆபத்தே செப்பேடாக, வர ஸம்பாவநையில்லாத திக்கையும் பார்க்கும். “ஸா திர்யக் ஊர்த்தவஞ்ச ததாப்ய தஸ்தாத்” - நினைவின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே வாராத் திருநாமம் செவிப்பட்டவாறே விலங்கப் பார்ப்பது, மேலே பார்ப்பது, கீழே பார்ப்பதானாள்.

கீழ் பார்த்ததுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; “பூமியைப் பிளந்து கொண்டு புறப்பட்ட ஒருவன் திருநாமஞ் சொல்ல ஸம்பாவனை உண்டாகில், அல்லாத திக்குகளிலுமுள்ளது” என்று பார்த்தாள்; அன்றிக்கே, மாஸோபவாஸீகள், “சோறு” என்றவாறே அலமாக்குமாபோலே பார்த்தாள் என்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே, சிம்சுபா வருஷத்தை எங்குமொக்கப் பார்த்தாள் என்னுதல்.

விளக்கம் - (எங்கும் நாடிநாடி) - தனது ஆபத்து என்பதையே அல்லது பிரிவுத்துன்பம் என்பதையே தான் அடைய வேண்டிய இலக்காக எண்ணினாள்; காரணம் அப்போதுதான் அவன் ஓடிவருவான் என்று எண்ணினாள்; ஆனாலும் அந்த நினைவின் காரணமாக அவன் வருவதற்கு ஏற்றதாக அல்லாத வேறு திசைகளையும் நோக்கியபடி நின்றாள். இவ்விதம் இதற்கு முன்பு செய்தவர் யாரேனும் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (31-19) – ஸா திர்யக் ஊர்த்தவஞ்ச ததாப்ய தஸ்தாத் - சீதை தனது பக்கவாட்டிலும் மேலும்கீழுமாகத் தனது கண்களை ஓடவிட்டு நோக்கியபோது, கற்பனை செய்து பார்க்க இயலாதபடி அறிவு உள்ளவனும், வாயுபுத்திரனும், உதய சூரியன் போன்றவனுமாகிய அனுமனைக் கண்டாள் – என்றது காண்க. அதாவது தனது நினைவுகள் தன்னிடம் இல்லாமல் உள்ள நிலையில் மரத்தின் மேலே அமர்ந்து இராமனின் திருநாமத்தையும் சரிதத்தையும் அனுமன் கூறியதைக் கேட்டாள். இராமனின் திருநாமம் கேட்டவுடனேயே இலங்கையைச் சுற்றி நோக்கினாள். மேலும்கீழுமாக நோக்கினாள். கீழே ஏன் பார்க்க வேண்டும்? பூமியைப் பிளந்து கொண்டு கூட ஒருவன் வந்து இராமனின் திருநாமம் உரைக்க வாய்ப்பு உள்ளது என்றால், அனைத்து திசைகளிலும் அந்த வாய்ப்பு உள்ளது என்பதால் இவ்விதம் செய்தாள். அல்லது பல மாதங்களாக ஏதும் உண்ணாமல் இருந்தவர்கள் “சோறு” என்று யாரேனும் கூறியவுடன் மிகுந்த துன்பம் கொள்வது போன்று நோக்கினாள். அல்லது தான் அமர்ந்திருந்த அந்த சிம்சுபா மரத்தை முற்றிலுமாக நோக்கினாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 95)

92. பேணலமில்லாவரக்கர் முந்நீர் பெரும்பதிவாய்

நீணகர் நீளொரி வைத்தருளாயென்று நின்னை விண்ணோர்

கானிலந்தோய்ந்து தொழுவர் நின்மூர்த்தி பல்கூற்றிலொன்றும்

காணுலுமாங்கொலென்றே வைகல் மாலையுங் காலையுமே.

பொருள் - ஸமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்டதும், விசாலமான பரப்பு கொண்டதும், ரக்ஷித்தல் என்ற நன்மை ஏற்படாதவகையில் அஸுரர்கள் வசிப்பதும், ஒருவராலும் அழிக்கமுடியாத பெருமை உள்ளதுமாகிய இலங்கை நகரத்தில், நீண்டகாலம் உன்னை வணங்கி, “அக்னியைக் கொண்டு எங்களைக் காக்கவேண்டும்” என்று தேவர்கள் தங்களுடைய கால்கள் நிலத்தில் படும்படியாக ஒவ்வொரு நாளும் காலையும் மாலையும் தொழுதபடி இருப்பர். உன்னுடைய ஸௌந்தர்யமான திருமேனியில் ஒரு சிறிய பகுதியையேனும் காணவேண்டும் என்று கருதி அவர்கள் இவ்விதம் செய்கிறார்களா? (அல்ல, தங்களுடைய எண்ணம் நிறைவேறும் பொருட்டே ஆகும்).

அவதாரிகை - “பெருங்கிறியானை யல்லா வடியேன் நெஞ்சம் பேணலதே” என்றாரே தாங்கீழ். அளவுடையாராய் அதிகாரி புருஷர்களான தேவர்களுக்கிதுவுமின்றிக்கே யொழிவதே யென்கிறார். என்றான், அவர்களுக்கு வந்த குறையென்னென்னில், நாமெல்லாவற்றையு மழிய மாறிப் பெறவிருக்கிற

வஸ்துவை அழிவுக்கிட்டு வேறே சில ப்ரயோஜனங்களைக் கொள்ளா நின்றார்களென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “பெருங்கிறியானை யல்லா வடியேன் நெஞ்சம் பேணலதே”, என்று உரைத்தார். ஆனால் நம்மை விட உயர்ந்தவர்களாகவும், அனைத்துவிதமான தகுதிகள் கொண்டவர்களாகவும் உள்ள தேவர்கள் இத்தகைய நிலையை அடையாமல் போகக்கடவது என்று அவர்களை வெறுக்கிறார். ஏன்? இவர் வெறுக்கும்படி அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட குறை அல்லது தோஷம் என்ன? நாம், “நம்முடையது” என்பதான அனைத்தையும் அழித்த பின்னர் கிட்டக்கூடிய வஸ்துவான ஸர்வேச்வரனை, தங்களுடைய மற்ற தாழ்ந்த பலன்களுக்காக தேவர்கள் இந்தத் தாழ்ந்த பூமியில் அவதாரம் செய்யும்படிச் செய்தார்களே என்று எண்ணி இவ்விதம் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேணலமித்யாதி) (முந்நீர் பெரும்பதியைப் பேணலமில்லாவரக்கர்) கடலாலே சூழப்பட்டுப் பல பதிகளையுடைத்தான உன் விபூதியை. (நீணகரித்யாதி) உன் விபூதியி லேகதேசத்தை யழித்துத் தரவேணுமென்று சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. பரஹிம்ஸையென்றால் திருவுள்ளத்துக்குச் சென்றிராதென்று இரங்குகைக்காகச் சொல்லிக் கொடுவரும் வார்த்தையாயிற்று. “அவர்கள் ஜீவிக்கிலுன் விபூதி ஜீவியாது” என்னா நிற்பர்கள். தேவர், குணங்களையோரிடத்திலே மநநம் பண்ணியிருக்கிற ருஷிகளையும், நீர் விரும்பி நோக்குகிற தேவர்களையும் நலியா நின்றார்களென்பர்கள். (பேணலமில்லா) பிறரைப் பேணுகையாயிற்றவன் நன்மையாக நினைத்திருப்பது. பிறரும் ஜீவிக்க நாமும் ஜீவிக்கக் கடவோ மென்றிரார்கள்.

விளக்கம் - (பேணலமித்யாதி) (முந்நீர் பெரும்பதியைப் பேணலமில்லாவரக்கர்) - கடலால் சூழப்பட்டதான பல விபூதிகளை உடையதான உனது ஐச்வர்யத்தை. (நீணகரித்யாதி) - ஆக உனது இத்தகைய விபூதியில் அடங்கிய பகுதியான இலங்கையை அழிக்கவேண்டும் என்று உன்னிடம் விண்ணப்பித்து நிற்கிறார்களே! “நீணகர் நீளொரி வைத்தருளாய்” என்று மற்றவர்களை ஹிம்ஸிப்பது போன்று உரைத்தால் உனது திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்க இயலாதபடி ஆகிவிடும் என்று

தேவர்கள் எண்ணினார்கள்; அதனால்தான் உனக்கு மனமாற்றம் உண்டாகும் விதத்தில், “முந்நீர் பெரும் பதியைப் பேணமில்லா அரக்கர் நீணகர் நீளெரி வைத்தருள்வாய் - காப்பாற்றுதல் என்ற நன்மை செய்யாத அஸுரர் வசிக்கும் அந்த நகரத்தை தீயிடுவாய்” என்று உரைத்தனர். “அந்த அஸுரர்கள் உயிருடன் இருந்தால் உன்னுடைய அந்த நகரம் பிழைக்காது” என்பர். “உன்னுடைய குணங்களை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள முனிவர்களையும், நீ விரும்பிக் காப்பாற்றியபடி உள்ள தேவர்களையும் அல்லவோ இந்த அஸுரர்கள் அழிக்க முயல்கிறார்கள்?”, என்பர்.

வ்யாக்யானம் - (பேணலமித்யாதி) அவன் விபூதியைப் பேணுகையாகிற நன்மையில்லாத ராக்ஷஸருடைய. (முந்நீர் பெரும்பதியாய் நீணகர்) அஞ்சினான் புகலிடமாய், துர்வர்க்கமடங்கலும் புக்கொதுங்குமிடமாயிற்று. கடலை யகழாக வுடைத்தா யிருக்கையாலே சிலரால் ப்ரவேசிக்க வரிதாயிருக்கை. கடல் சூழ்ந்த மஹாதீபத்திலே யுண்டான. (நீணகர்) தேவர்களுடைய வரபலத்தாலே யொரு நாளு மழியாதபடி பூண்கட்டின லங்கையிலே. (நீளெரி வைத்தருளாய்) தேவதைகளுடைய வரத்தாலுண்டான சக்தியையு மழிக்கவற்றான சராக்நியை ப்ரவேசிப்பிக்க வேணுமென்பர்களே. “இலங்கைநகரம் பெரியுய்த்தவர்” என்னக்கடவதிறே. ஒருரைச் சுட்டுத்தர வேணு மென்பார்கள். (நின்னை) ஜகத்ராக்ஷணத்திலே தீசஷித்திருக்கிற வுன்னை. “ஒரு விபூதியாக வழியுமாகிற் செய்யலாவதில்லையிறே” என்று கண்ணுங் கண்ணநீருமாய் நின்றிறே யவர்கள் தன்னையு மழியச் செய்வது. (விண்ணோர்) எப்போது மொக்கக் கண்ட ரூபவிக்கிற வத்தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவர்களு மன்றிக்கே, நீயவதரித்துத் தாழ் நின்றவிடத்தில் மனிச்சி லுண்டான நீர்மை நடையாடுமிங்கே வர்த்திக்கிறவர்களு மன்றிக்கே, பரணிலே யிருப்பாரைப்போலே ஸ்வர்க்கத்திலே யிருக்கிறவர்களிறே. (கால் நிலம் தோய்ந்து) நிலத்திற் கால்தோயக் கடவரன்றிக்கே யிருக்கிற நிலையழிந்து பூமியிலே வந்து கிட்டி. (தொழுவார்) - “ந நமேயம்” என்ற ராவணனைப்போலே யிருக்கும் நிர்ப்பந்தம் தவிர்ந்து தொழாநிற்பர்கள். (நின்னித்யாதி) தொழுவார் பெறும் ப்ரயோஜநத்துக்காகத்தான் தொழுகிறார்களோ? தொழுவால் கண்ட ரூபவிக்கும் வடிவைக் காண்கைக்காக வன்றிறே. உன்னுடைய விக்ரஹத்திலுண்டான வழகில் அநேகங் கூற்றி லேகதேசமான ஒருநாளைப்

புறப்பாடுதான் காண்கைக்காகவோ? (அன்றிறே) “ஸக்ருத்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்திமுக்திபி:”. (வைகல் மாலையும் காலையுமே) அவ்வடிவைக் காண்கைக் கர்த்திப்பார் நேருமளவல்லவாயிற் றிவர்கள் நேருவது. நாள்தோறும் அது தன்னிலு மிடைவிடாதே தொழுவார்.

விளக்கம் - (பேணலமித்யாதி) - உன்னுடைய இந்த விபூதியை அழியாமல் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லாத அரக்கர்களுடைய. (பேணலம்) “மற்றவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்பதே நன்மையாக நீ சிந்தித்தபடி உள்ளாய்; “மற்றவர்களும் பிழைத்து, நாமும் பிழைக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணம் இல்லாமல் அல்லவோ இந்த அசுரர்கள் உள்ளனர். (முந்நீர் பெரும்பதியாய் நீணகர்) - இராவணன் முதலான அஸுரர்கள் தங்களுக்கு உன் மூலமாக ஆபத்து வருமோ என்ற அச்சம் கொண்டு புகலடைய ஏற்ற இடமாக இலங்கை இருந்தது. எளிதாக உள்ளே வர இயலாதபடி பாதுகாப்புடன் உள்ள இலங்கை நகரத்தில். கடலா சூழப்பட்ட பெரிய தீவான. (நீணகர்) தேவர்களுடைய வரங்களில் உள்ள சக்தியால் கூட ஒருநாளும் அழிக்க இயலாதபடி பாதுகாப்புடன் உள்ள இலங்கையிலே. (நீளெரி வைத்தருளாய்) - தேவர்களுடைய வரபலத்தால் ஏற்படுகின்ற சக்தியை அழிக்கவல்லதான சக்தியைக் கொண்ட உனது பாணங்கள் என்ற அக்னியை அங்கு புகச் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். திருவாய்மொழி(4-2-8) - இலங்கைநகரம் பெரியுய்த்தவர் - என்றது காண்க. ஓர் ஊரை முழுவதுமாக தீக்கிரையாக்கவேண்டும் என்பர். (நின்னை) - எப்போதும் உலகைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று எண்ணியபடி உள்ள உன்னை. “எந்த ஒரு இடமும் அழிக்க வரும்படியான செயலை நான் செய்யமாட்டேன்” என்றுள்ள நீ, கண்ணும் கண்ணீருமாக நின்று தேவர்களுடைய நிலையைக் கண்டதன் காரணமாக அல்லவோ அஸுரர்களை அழிக்கும்படி ஆனது. (விண்ணோர்) - எப்போதும் உன்னைத் தரிசித்தபடி அனுபவிக்கும் அந்தப் பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் அல்லர், நீ அவதரித்து சாதாரண மக்களுடன் கலந்ததால் உனது எளிமை வெளிப்படும் இந்தப் பூமியில் வசிப்பவர்களும் அல்லர், இந்த உலகில் இருப்பது போன்று ஸ்வர்க்கத்தில் வசிப்பவர்கள் ஆவர். (கால் நிலம் தோய்ந்து) - பூமியில் கால் பதிக்கமாட்டார்கள் என்ற நிலையை இழந்தவர்களாக, இந்தப் பூமியில் வந்து நின்று. (தொழுவார்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) - ந

நமேயம் - இரண்டு கூறுகளாக நான் விழுந்தாலும் இராமனை வணங்கமாட்டேன் - என்ற இராவணன் போன்று அல்லாமல் தொழுதபடி நிற்பர். (நின்னித்யாதி) - உன்னை வணங்குவதால் உண்டாகக்கூடிய பெரும்பயனுக்காகத் தொழுகிறார்களா? தொழுவதன் பலனாக உன்னைக் கண்டு அனுபவிக்கும் அனுபவத்தின் பொருட்டு தொழுகிறார்களா? உனது திருமேனியில் உள்ள அழகில் ஒரு சிறிய துளியையேனும் ஒருநாள் காணவேண்டும் என்று எண்ணித் தொழுகிறார்களா? ஸ்தோத்ர ரத்னம் (56) - ஸக்ருத்வதாகார விலோகநாசயா த்ருணீக்ருதாநுத்தம புக்திமுக்திபி: - ஒருமுறையேனும் எனது ரூபத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளார்களா? அல்லர். (வைகல் மாலையும் காலையுமே) - இப்படியாக உனது திருமேனியைக் காணவேண்டும் என்று மிகவும் ஆர்வமாக உள்ளவர்கள் போன்று இவர்கள் அல்லர்; இவர்களுடைய முயற்சி அது போன்றதல்ல.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்